

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

การปล่อยตัวมีแต่เดือดร้อน

ก่อนจ้งหัน

พระวัดนี้อย่าเด่นๆ ด้านๆ นะ ดูกิริยาท่าทางแสดงออกให้มีสติให้มีปัญญาติดตัวๆ นี่ละพระ พระลูกศิษย์ตถาคต ให้มีสติติดตัวๆ ผู้บวชมาชำระกิเลส เอาอะไรชำระกิเลส ต้องสติกับปัญญา ศรัทธา ความเพียร หนุนกันไป อันนี้ละทางเดินเพื่อความพ้นทุกข์ ไร่ เช่อๆ ซ่าๆ มันดูไม่ได้นะ เวลานี้พระเราดูพวกพระด้วยกันนี่จนจะดูกันไม่ได้ มันเลอะ ขนาดไหนพระเรานะ เขาไม่มาตำหนิติเตียนอะไรแหละ พระดูพระ ตำหนิติเตียนกันได้เพื่อ แก้ไขตัดแปลงให้ดี ไม่ใช่ตำหนิเพื่อเหยียบย่ำทำลาย มันเลอะเทอะมากนะเวลานี้พระ ศาสนาเลยเป็นแหล่งหากินไปหมดนะ

พุทธศาสนาเราเป็นแหล่งแห่งมรรคผลนิพพาน พื้นเพเป็นอย่างนั้น ที่อาศัยกันไป แอบๆ แฝงๆ เป็นธรรมชาติโลกกับธรรมอยู่ด้วยกัน แต่ที่มันเลอะเทอะไปเสียเลยนี่ซิ เอา ศาสนาเป็นแหล่งหากิน นี่ละสำคัญมากนะ ตั้งยศตั้งลาภก็ตั้งขึ้นที่นั่นละ แหล่งหากินที่นั่น แหล่งที่พระตัวเท่าอึ้งนี่แบ่งก็อยู่ที่นั่นละ มันแบ่งเก่งนะพระเรา มันไม่ได้สนใจกับเรื่องมรรค เรื่องผล ศีลธรรมอะไรเลย ไม่สนใจ พุดให้มันชัด เรียนคัมภีร์เดียวกัน ตาหุมี่เหมือนกัน ใจ มีเหมือนกัน ทำไมดูกันไม่ออก พระดูกันไม่ออกมีอย่างเธอ

พวกเราที่มันเลอะเทอะนะ อย่าให้มีนะที่นี้ ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ สำรวมระวังตน เสมอ ไปที่ไหนมีสติตั้ง อย่าเลอะๆ เทอะๆ ถ้าปราศจากสติแล้วมองดูหมดคุณค่านะ เลอะๆ เทอะๆ ไปอย่างนั้น ถ้ามีสติอยู่กับตัว อากัปกิริยาทำอะไรมันจะบอกในตัวๆ มีค่าๆ ในตัว จำให้ตีพระเณร ผมก็แก่แล้ว จะตายวันไหนก็ไม่รู้ นี่บวชในศาสนา มา ๗๒ ปีนี้ฟังซิ มาสอนท่านทั้งหลายที่นั่นอยู่นี่เกิดเมื่อไร ผมบวชนี้ยังไม่เกิดนะนี่ นานขนาดไหนสอนโลก สอนเจ้าของก็เต็มเม็ดเต็มหน่วย จากนั้นก็สอนโลกเรื่อยๆ ไปจึงได้รวมความลงไปว่า เรียน โลกจบแล้ว เรียนธรรมก็จบไปพร้อมกัน ในเวลาเดียวกัน สถานที่เดียวกัน ที่มาสรุปการ เรียนโลกเรียนธรรมจบ จบมาแล้วได้ ๕๕-๕๖ ปีนี้ จึงไม่สงสัยว่าสอนโลกจะผิดไปที่ไหน

เรียนโลก ดูอะไรแง่อนของโลกล้มเป็นยังงี้ๆ คือแง่อนของกิเลส ดูตลอด เอา ธรรมจับๆ รู้หมดๆ ทีเดียว เรียนธรรมก็ละเอียดลออขนาดไหนภายในจิตใจนี้ รู้หมด เรียกว่าไม่ต้องหาอีกแล้วหาธรรม ไม่ต้องหาเรียนที่ไหนอีกแล้วเรียนธรรม เรียนกิเลสมันก็ เต็มอยู่แล้วไปเรียนที่ไหน มันโดนตั้งแต่กิเลสๆ ทั้งนั้น นี่เรียกว่าจบ หายสงสัย ปล่อยวาง โดยประการทั้งปวงแล้ว ท่านทั้งหลายเชื่อหรือไม่เชื่อ พิจารณาซิ ธรรมพระพุทเจ้า นี่เรา

นำธรรมพระพุทธเจ้ามาปฏิบัติและเห็นผลประจักษ์ตนจนเป็นที่พอใจ เรียกว่าเรียนจบแล้ว ทั้งทางโลกและทางธรรม เราพูดอย่างองอาจกล้าหาญชาญชัย ไม่มีกิเลสตัวใดจะมาไต่อด พองตัวเหมือนอึ่งอ่าง เราไม่มีในหัวใจเรา

ภาษานี้เป็นภาษาธรรม พูดออกไปอะไรเป็นธรรมๆ กิริยาอาการจะดูตัวว่ากล่าว เต็ดขาดหรือนิ่มนวลขนาดไหน เป็นกิริยาของธรรมล้วนๆ ไม่เป็นพิษต่อผู้ใด การแสดงออกทุกอย่างเป็นอรรถเป็นธรรม นำไปทำประโยชน์ได้ทั้งนั้น นั่นละธรรม เรียนให้จบ เรียนธรรมให้จบในหัวใจเรา กิเลสก็อยู่ในหัวใจ ธรรมอยู่ในหัวใจ เรียนกิเลสในหัวใจ รอบคอบหมดไม่มีอะไรเหลือ กิเลสปิดออกหมดโดยสิ้นเชิง ธรรมจ้ำจี้มนั้น เรียกว่าเรียน ธรรมจบ เรียนโลกจบ ที่นี้หายห่วง ไม่มีอะไรทุกข์ ไม่มีในหัวใจผู้เรียนโลกจบเรียนธรรมจบ

พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ท่านเรียนจบนะ ท่านเป็นอย่างนั้น พวกเรานี่เรียน โถ ของง่ายหรือทุกวันนี้ โรงร่ำโรงเรียนแต่ก่อน โรงเรียนพระมีแต่โรงเรียน เรียกว่าปริยัติ ศึกษาเล่าเรียนเพื่อออกปฏิบัติ เพื่อบุญเพื่อกุศล มรรคผลนิพพาน เตี้ยวันนี้มันไม่ไปเรียน อย่างนั้น มันเอาวิชาทางโลกเข้าไปเต็มไปหมดในวัดในวา มีหน้าเข้าตั้งมหาวิทยาลัยนั้น มหาวิทยาลัยนี้ มหาวิทยาลัยสงฆ์ สงๆ เล็งๆ อะไร มหาวิทยาลัยสงฆ์พระพุทธเจ้าอย่างนั้น มีเธอ เรียนมาด้วยกันมาโกหกกันทำไม

มหาวิทยาลัยสงฆ์ในป่าเห็นไหมละ รุกขมูลเสนาสน์ นิสฺสาย ปพฺพชฺชา ตตฺถ เต ยาวซีว อสุสาโท กรณียโธ บรรพชาอุปสมบทแล้วให้เธอทั้งหลายไปอยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ ใน ป่าในเขา ตามถ้ำ เจือมผา ป่าช้า ป่ารกชัฏ ที่แจ้งลอมฟาง อันเป็นสถานที่บำเพ็ญสมณ ธรรมได้สะดวก ปราศจากสิ่งรบกวนทั้งหลาย และจงอุทิศสำห้ออยู่และบำเพ็ญในสถานที่นั้น ตลอดชีวิตเถิด นีวิชาธรรมของพระพุทธเจ้า มหาวิทยาลัยของพระพุทธเจ้า มหาวิทยาลัยป่านั่นละ นี่ตั้งโก้ๆ มหาวิทยาลัยสงฆ์มหาวิทยาลัยเล็ง กิเลสเต็มอยู่ในนั้นอยู่ในมหาวิทยาลัย มี ตั้งแต่คลังกิเลสทั้งนั้น สั่งสมกิเลสออกมาเหยียบหัวพระพุทธเจ้าต่อหน้าต่อตา พวก มหาวิทยาลัยนี้แหละเก่งๆ ทะนงตัวเก่งมากพวกนี้นะ

เตี้ยวันนี้มีแต่อย่างนี้ มีแต่วิชากิเลสเหยียบหัวธรรมๆ เอาธรรมเป็นแหล่งหากินแล้วก็เหยียบหัวธรรมไป พวกเราเป็นยังไง ฟังกันไหมพระเต็มอยู่ในวัดในวานี้ สอนพวกเราผู้มี กิเลสด้วยกัน ไม่ได้สอนคนนั้นคนนี้นะ สอนพวกมีกิเลสด้วยกันและมาชำระกิเลส ให้นำนี้ไปปฏิบัติ เอาไปพิจารณาพิจารณาให้เข้าใจ โยมก็มีกิเลสเหมือนกัน นำไปแยกแยะไปปฏิบัติต่อตนเองได้ ให้พากันคิดนะ

ศาสนาละเอียดล่อขนาดไหน โลกอันนี้จนพระพุทธเจ้าท้อพระทัยที่จะมาสั่งสอน โลกสกปรก สั่งสอนโลกสัว่มโลกถ่าน ท้อพระทัย ทรงบำเพ็ญพระบารมีมากกว่าจะได้ตรัสรู้ หนักขนาดไหน พอตรัสรู้ฟางขึ้นมามาดูสภาพที่จะสั่งสอน มันมีแต่บุตรแต่คู่อ มีแร่ธาตุที่

เป็นสาระต่างๆ มากน้อยเพียงไรหรือไม่ก็ไม่ทราบ มองที่แรกเห็นแต่กองมูตรกองคูกอง
เท่าภูเขาๆ ภูเขาภูเขานี้แหละจะภูใคร จนท้อพระทัย เป็นยังงั้พระพุทธรเจ้าก็เป็นคน
เหมือนกัน แต่ก่อนก็เหมือนโลกทั่วๆ ไป พอตรัสรู้บั้งขึ้นมาแล้วจนจะสอนโลกไม่ได้ นั่นฟัง
ซิ โลกก็ธรรมต่างกันยังงั้บั้ง เรายังพองตัวอยู่หรือ ไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย

ถ้าไม่มีศาสนาจะจมนะเมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธ ไปที่ไหนๆ มีตั้งแต่เรื่องกิเลส
ออกหน้าออกตา แม้แต่ในวัดก็เลยกลายเป็นส้วมเป็นถ่านโดยไม่รู้ตัวนะ ความประพฤติ
ปฏิบัติทุกสิ่งทุกอย่างบรรจุอยู่ในวัด มีแต่ส้วมแต่ถ่านทั้งนั้น พระก็ปฏิบัติตัวเป็นมูตรเป็น
คู ตกลงพระเป็นมูตรเป็นคู สิ่งทั้งหลายในวัดนั้นก็เป็่นส้วมเป็นถ่านรวมกันอยู่นั้น เต็ม
อยู่นั้น วัดเลยกลายเป็นส้วมเป็นถ่าน พระเณรกลายเป็นมูตรเป็นคู เคยมีไหม ไปดูเอาซิมี
ไหม หรือว่าหาเรื่องมาพูดหรือ มันเลอะเทอะขนาดไหนวัดหนึ่งๆ เป็นยังงั้ วัดเขาวัดเรา
วัดไหนมันก็เหมือนกันเวลานี้

ดาอรรดตาธรรมไม่มีบั้งหรือ ตาพระพุทธรเจ้ามี ตาสาวกทั้งหลายมี ตาเราเป็นตา
อะไรถึงได้มีแต่ตามูตรตาคูอย่างนั้น ชัยย์ข่า ถ้าเป็นมูตรเป็นคู ไร่ พอใจเหลือเกิน นี่ละ
มันน่าสลดสังเวช เห็นไหมกิเลสมันขึ้นทุกวันๆ หนาแน่นขึ้นทุกวัน เรื่องธรรมจะไม่มีทาง
ขึ้นได้นะ ผู้บำเพ็ญธรรมมีน้อยมาก ผู้ที่บั้นตามกิเลสมีมากขนาดไหน ดูท่านดูเรา ในตัวของ
เรากิเลสมากกว่าธรรมทั้งๆ ที่มาในวัดนี้แหละ กิเลสเต็มตัว ธรรมมีสัก ๕% อย่างมาก
เทียบกันอย่างนี้ซิ เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

ผู้กำกับ ปัญหาธรรมะครับ กระผมได้ถวายตัวเป็นลูกศิษย์ และปฏิบัติตาม
คำสั่งสอนของพ่อแม่ครูบาอาจารย์เป็นเวลา ๑๒ ปีแล้ว การปฏิบัติธรรมะก็ล้มลุก
คลุกคลาน เนื่องจากสู้กิเลสได้บ้างไม่ได้บ้าง มีภาระรับผิดชอบเกี่ยวกับเรื่องครอบครัวบ้าง
การปฏิบัติธรรมจึงไม่ค่อยต่อเนื่อง จะมีบ้างก็ต้องอาศัยช่วงจ้งหะปิดเทอม มาปฏิบัติที่วัด
ป่าบ้านตาดครั้งละ ๑๐ วัน ๑๕ วัน ๒๐ วันบ้าง เป็นครั้งคราวในช่วงปิดเทอม กระผมได้
ปฏิบัติโดยบริกรรมพุทโธกับลมหายใจเข้าออก คือหายใจเข้าพุท หายใจออกโธ

คืนหนึ่งกระผมใช้สติที่กำกับจุดเล็กๆ เหมือนปลายเข็ม(โดยสมมุติขึ้นในรูจมูก)
ลมเข้าออกผ่านจุดปลายเข็ม ไม้ให้เปลว เรียกว่าจ้งอยู่จุดนั้นตลอดเวลา ประมาณ ๕ นาที
เหมือนกับหมดความรู้สึก ตัวหายไปนานเท่าไรประมาณไม่ถูก พอรู้สึกตัว จิตมีรูปร่าง
เหมือนใบโพธิ์ เเด่นอยู่เหนือศีรษะ ลอยตัวอยู่ที่พื้นด้านล่างเป็นบ่อซีเมนต์เล็กๆ เห็นเขา
เลี้ยงลูกปลา ๕ บ่อ แต่ละบ่อแยกกันชัดเจน บ่อใครบ่อมัน ขณะที่จ้งรับรู้เรื่องบ่ออยู่นั้น

ธรรมะเกิดขึ้นว่า เกิดดับ ที่บ่อเล็ก ๆ เปรียบเหมือนชั้น ๕ มีแต่เกิดกับดับ จนถือเป็นสาระแก่นสารอะไรไม่ได้ เรียกว่าเหมือนลมพัดผ่านมาแล้วก็ผ่านไป

ในช่วงนี้จิตรับรู้อย่างชัดเจนว่า ชั้น ๕ คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร และวิญญาณ มีแต่เกิดและดับเท่านั้น จะยึดถืออะไรไม่ได้ ขณะนั้นเองได้ยินเสียงของหลวงตา ซึ่งขณะนั้นหลวงตาไม่ได้อยู่ที่วัดป่าบ้านตาด หลวงตาเดินทางไปที่กรุงเทพมหานคร ดังก้องขึ้นมาว่า เอ้า ทูบหม้อให้มันแตก เมื่อทูบแตกละเอียดแล้วมันไม่กลับมาเป็นหม้ออีกหรอก ในช่วงดังกล่าวนั้นน้ำตาได้ไหลออกมา อัจฉรย์ในสิ่งที่รับรู้ ระลึกถึงคุณของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ และองค์หลวงตาที่มีเมตตา พระคุณของท่านล้นเหลือหาเปรียบมิได้ ประเสริฐที่สุดในโลก น้ำตาไหลพราก กราบระลึกถึงพระคุณอยู่นาน อัจฉรย์ในสิ่งที่ไม่เคยรู้เห็น จิตใจช่วงนี้เหมือนกับได้รับอิสระภาพ ปลอดโปร่ง โล่งเหมือนไม่มีอะไรบังคับเลย เป็นจิตที่มีความสุขที่สุดในชีวิตตั้งแต่เกิดมา

ในคืนนั้นได้ใช้วิธีภาวนาจิตุดังกล่าวนั้น จิตสงบอย่างเต็มถึง ๓ ครั้ง แต่ละครั้งมีความสุขสงบเย็นเหมือนน้ำแข็งจนถึงตี ๒ กว่า และไปจนกระทั่งสว่าง ได้รับความสุขจากนั้นมาอีกหลายวัน เหตุการณ์เช่นนี้ไม่เคยลืมเลือนเลย ดังที่เคยผ่านมาแล้วประมาณ ๖ ปีจนถึงปัจจุบัน ขอกราบเรียนถามปัญหาดังต่อไปนี้ครับ

ข้อที่ ๑ ท้องค์หลวงตาเมตตาบอกในจิตคืนนั้นว่า ให้ทูบหม้อให้แตกละเอียดแล้วมันจะไม่กลับมาเป็นหม้ออีกนั้นหมายความว่าอย่างไรครับ(หลวงตา อ้อ หม้อภพหม้อชาติในจิตของเรานั้นแหละ)

ข้อ ๒ ในปัจจุบันกระผมให้มีสติและบริกรรมในอิริยาบถต่างๆ ที่เคลื่อนไหวไปมา การภาวนาก็ใช้วิธีจิตุดังที่เคยทำมา ก็สงบบ้างไม่สงบบ้าง แล้วก็ได้พิจารณาร่างกายลงที่ไตรลักษณ์และลงที่ความตาย คือพิจารณาร่างกายแล้วจิตก็จะสบาย อย่างนี้ถูกต้องหรือไม่ครับ(หลวงตา ถูกต้อง)

ข้อ ๓ ถ้าจิตเข้าใจว่าชั้น ๕ มีแต่เกิดกับดับเท่านั้น ถือเป็นส่วนสาระแก่นสารอะไรไม่ได้ จิตใจเข้าใจอย่างนี้แล้วจะต้องพิจารณาอย่างไรต่อไปครับ

หลวงตา ไม่รู้ว่าจะตอบว่ายังไง เอ้า ขอผ่าน ชี้แจงตอบ อาการที่ปรากฏนี้มันปรากฏขึ้นจากจิต ก็เป็นภาพของจิตนั้นแหละ เรื่องนั้นเรื่องนี้ๆ เวลาพิจารณาภาวนามันก็มาเป็นภาพอย่างนี้ๆ ไม่ภาวนามันก็เป็นภาพอย่างนั้นๆ ตลอด สังขารชั้นสำคัญมาก ความคิดความปรุงตลอดเวลา เวลาเข้ามาภาวนามันก็มาเป็นความคิดความปรุงในจิต ไม่ภาวนามันก็เป็นความคิดความปรุงกับสิ่งนั้นสิ่งนี้ไปเรื่อยๆ นี่เรียกว่าชั้น สังขารชั้น สัญญาชั้น มันไปด้วยกัน ความจำ สัญญาชั้น สังขารความปรุง อันนี้ที่ทำงานเด่นในตัวของเรา ออกทางรูปหยาบๆ ก็ตา ไปไหนตาต้องเห็นไปเรื่อยๆ เป็นเครื่องเพลนไป ตาเป็น

ผู้ส่องทาง สังขาร สัญญา ปรุงไปตาม เพลินไปตาม นี่เครื่องใช้ของเขาละนั่น เวลาเข้ามา พิจารณาภายในมันก็เป็นภาพภายใน ให้ความรู้ให้เห็นอยู่ภายใน ละเอียดเข้าไปเรื่อย ๆ ละถ้า เป็นภาวนา เปลี่ยนเพื่อความดีงาม และเพื่อความสิ้นสุดยุติของขันธเหล่านี้ รู้เท่าทันมัน

เราอยากให้พี่น้องชาวไทยเราได้สนใจกับพุทธศาสนาบ้าง ไม่มากก็ให้บ้างเถอะนะ นี่มีแต่สนใจกับกิเลสค้นหาเป็นฟินเป็นไฟเผาไหม้ทั่วโลก ไม่ได้สนใจในธรรม ทำจิตใจให้สงบให้รู้จักประมาณ การดูการเห็นการได้ยินได้ฟังให้มีประมาณบ้าง แล้วยับยั้งจิตใจของเราให้เข้าสู่ความสงบด้วยบทรธรรม นี่จะมีที่ยับยั้งที่มีสงบ โลกมีแต่ความวุ่นวายเขาถือเป็นความสบาย โลกของกิเลสวุ่นวายเท่าไรเลยเพลินไปตาม เหมือนว่าสบายไปตาม ๆ ขัดกันกับธรรม ธรรมสงบเท่าไร ๆ ยิ่งไม่มีอะไรวุ่น ๆ สุดท้ายเสียบปั๊บ โลกธาตุว่างไปหมด สุธัญโต โลก โลก สุธัญหมด สุธัญอยู่ภายในจิตไม่มีอะไรเข้าผ่านเลย นั่น มันต่างกันอย่างนั้นนะ

โลกนี้วุ่นเท่าไรไม่ทราบว่าจะสุขว่าทุกข์ก็เพลินไปกับมันตลอดเวลา โลกเป็นอย่างนั้น ถ้าเรื่องธรรมแล้วสงบเข้ามา ๆ จนกระทั่งดับหมดเลย นั่นท่านว่า ปรหม์ สุข อยู่ตรงนั้น นี่ละเรื่องของธรรม เครื่องเทียบเคียง ธรรมกับโลกไปด้วยกัน กิเลสกับธรรมไปด้วยกัน ถ้าไม่เรียนธรรมไม่รู้ รู้แต่เรื่องของกิเลส เพลินกับกิเลสโดยถ่ายเดียว ถ้าเรียนธรรมแล้วมีข้อเทียบเคียงกัน ๆ คัดเลือกได้ ๆ สรุปลงแล้วไม่มีใครเลยพระพุทธเจ้าในสามแดนโลกธาตุนี้ ทรงชุดค้นหาของแปลกประหลาดอัศจรรย์มาให้โลกได้เห็น ก็คือพระพุทธเจ้าพระองค์เดียว เป็นพระองค์แรก จากนั้นก็สาวกเรียงลำดับตามมา นอกนั้นไม่มีใครเห็นไม่มีใครรู้ ก็รู้กันอย่างที่เรา ๆ เห็น ๆ รู้ด้วยกิเลสค้นหา ไม่ได้รู้ด้วยธรรม มันต่างกัน

ศาสนาเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร ลงได้เห็นจ้ำขึ้นมาภายในจิตใจมันท้อไปหมดนะ เรื่องที่เคยเป็นมา ดิดิ้นมา ด้วยความลึมนื้อลึมตัว ความเปลิดความเพลิน สุขทุกข์ไม่รู้ ดิ้นไปตามนั้น มันเห็นโทษไปหมดเลย เมื่อเห็นโทษแล้วมันก็ยับยั้งตัว ๆ เข้ามา อันนี้ไม่มีเครื่องยับยั้ง ถ้ารถก็มีแต่คันเร่งไม่มีเบรก เหยียบลงคลองไปเรื่อย ๆ ไม่มีเบรกห้ามล้อ พวงมาลัยหมุนไปเพื่อความปลอดภัยและจุดที่หมาย เร่งก็เร่งให้ถึงจุดที่หมาย ทราบว่าถนนคดโค้งหรือมีสัตว์มีบุคคลผ่านมา เบรกเริ่มแล้ว เหยียบเบรก ๆ นั่นการปฏิบัติต่อรถยนต์สำหรับผู้ขับรถต้องปฏิบัติอย่างนั้น

เราขับขีตัวของเราเพื่อความดีงามก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน พลาดไม่ได้ พลาดเสีย เหมือนกับขับรถพลาดลงคลอง เราขับขีตัวของเราพลาดเป็นความทุกข์มากลำบากแสนสาหัส ครั้นเกี่ยวเข้าไปข้างนอกติดคุกติดตะราง ลงไปกระทั่งเมืองผี มีแต่เรื่องของการขับขีตัวของเรา เหยียบแต่คันเร่ง ไม่ได้เหยียบเบรกห้ามล้อ การขับขีตัวของเราคือดัดแปลงตัวของเราเอง เรียกว่าขับขีตัวเราเอง เบรกห้าม อะไรไม่ดื้ออย่าทำ ความอยากมีด้วยกันทุกคน

ธรรมห้ามความอยากก็มีด้วยกันทุกคน นำมาห้าม อย่าปล่อยตัว คราวนั้นแล้วคราวนี้ต่อไปก็ชิน ๆ

อย่างพระที่ท่านบวชมานี้ ว่าศีล ๒๒๗ นี่น้อยไปนะศีล ๒๒๗ ท่านบอกเป็นข้อ ๆ ที่ทรงบัญญัติมากมายก่ายกอง ท่านรักษาจนหมด ที่แรกก็เหมือนติดคุกติดตะราง เหมือนถูกมัดมือมัดเท้าไปหมด กระจุกกระจิกยาก อันนี้ก็ผิด ๆ นี่เราเคยปล่อยตัวมาแล้ว ที่นี้เวลาเข้าไปสู่ที่บังคับบัญชาแล้วมันก็ติดก็ตื่นชิว แต่เจตนาที่หวังความดีงามสำหรับตัวเองมันหนาแน่นมั่นคง สุดท้ายความระมัดระวังนั้นเลยเป็นความเคยชิน ไปธรรมดา ๆ ที่ระมัดระวังแต่ก่อนไม่ระวัง คือความเคยชินแห่งการระวัง มันระวังในตัวของมันเสร็จ เป็นอย่างนั้น ต่อไปก็ไปธรรมดา ๆ จะผิดตรงไหนมันจะรู้ทันที ๆ หลบหลีกทันที แก้กั้นที เป็นหลักธรรมชาติแห่งความเคยชิน ถ้าไม่เคยชินก็โดนเอา ๆ

ต้องมีการฝึกถ้าอยากเป็นคนดี ไม่ฝึกมีแต่การปล่อยเนื้อปล่อยตัว เป็นเรื่องของกิเลสลาภไปถลุงทั้งนั้น ไม่ใช่ของดีนะ ไม่ใช่ของดีนะ ไม่ใช่ของดีนะ ไม่เชื่ออย่างพระพุทธเจ้าจะเชื่อใคร ศาสดาองค์เอกคือพระพุทธเจ้า เลิศก็คือพระพุทธเจ้า ทรงทำพระองค์ให้เลิศมาแล้วจึงนำวิธีการมาสอนโลก ไม่ได้แบบพระพุทธเจ้าก็ให้ได้แบบลูกศิษย์มีครูสอนชิว ปล่อยเลอะ ๆ เทอะ ๆ ไปไม่ได้ นะ อย่างที่อยู่ี่มาจากที่ไหน ๆ มานี้ก็มาเพื่อรับการอบรมฝึกหัดตัดแปลง ความประพฤติกระทำต่าง ๆ มีครูมีอาจารย์คอยแนะ ๆ เข้ามาสถานที่ท่านฝึกฝนอบรมเป็นยังงี้ ก็ได้ดูตัวอย่าง ๆ เข้ามาในวัดนี้จิตใจก็ค่อยสงบบ้างนะ ผิดกับอยู่นอกวัดเป็นไหน ๆ

เข้ามาในวัดยิ่งเห็นครูบาอาจารย์เห็นพระเห็นเณรที่เคารพเลื่อมใสแล้ว จิตใจอ่อนลง ๆ อ่อนลงก็คือธรรมหล่อเลี้ยง จิตใจสงบ แล้วการภาวนาก็ดี นั่นต่างกันนะ จึงว่ามีสถานที่อบรม เช่นอย่างวัดเป็นสถานที่อบรมความดีงาม ตั้งสถานที่ขึ้นมา เช่นเป็นวัดเป็นวา เป็นสถานที่อบรม รวมกันก็ไปอบรมที่นั่น ๆ ถ้าโดยลำพังตัวเองก็แยกไปปฏิบัติตัวเอง อบรมตัวเองไปในตัว ๆ ในความเคลื่อนไหวของตัวเอง มีสติปัญญาพิจารณาพิจารณาตัวไปในนั้น ๆ เสร็จ เข้าไปอยู่ในบริเวณก็รักษาอีกแบบหนึ่ง เรียกว่าการอบรม การรักษาตัว ผลก็ดีขึ้น ๆ

การปล่อยตัวมีแต่เดือดร้อนนะ ปล่อยตัวไปเท่าไรยิ่งเดือดร้อน คิดหาที่จะยึดจะเกาะไม่มี มีแต่เรื่องไร้สาระและเป็นพินเป็นไฟในตัวของมัน อยู่ก็เหมือนคนไม่มีค่าไม่มีราคา สุดท้ายก็มีแต่ล้มหายใจฝืด ๆ พอลมหายใจดับแล้วฝังเลย นั่น ก็เราสร้างไว้หมดแล้วสิ่งที่เราจะหลงทางต่ำ เราสร้างแต่ทางต่ำ เรื่องความต่ำทราม มันก็ลากลงละชิ ความต่ำทรามละลากเราเองไม่ใช่ที่ไหนมาลาก เราทำเอง ความต่ำความสูงเราทำของเราเอง พอเราคอยพุง ๆ มันก็ค่อยดีขึ้น ๆ จนแน่ตัวเอง อยู่ที่ไหนแน่นะ การอบรมจิตใจนี้แน่ ในตัวเอง ยิ่งจิตใจสงบแน่นเข้าไปเท่าไรยิ่งแน่ สร้างความแน่นอนให้ตัวเองตลอด เป็นอย่าง

นั่นนะ เราอยู่กับยั่วเยี้ยๆ นี่สร้างความแน่นอนให้ใครบ้าง ให้ตัวเองก็ไม่ได้ ยั่วเยี้ยๆ อยู่
 อย่างนี้ละ แล้วไปหาหลักยึดของพวกนี้มีไหม ไม่มีบอกกันเลย ชีวีว เออธรรมจับปู้รู้อันที่
 มันต่างกันอย่างนี้ ผู้ที่มีหลักคือมีธรรมภายในใจ อยู่ที่ไหนท่านแน่นหนามันคงอยู่ภายใน
 รู้อยู่ในใจ ตายนี่จะไปขึ้นไหนๆ บอกได้เลย

พูดอย่างนี้เราก็ระลึกได้ ตอนที่ไปอยู่กะโหม-โพนทอง เขาเป็นไขชดดอก นี่มาสัมผัส
 เราก็เล่าให้ฟัง วันมากตายวันละ ๘ คน วันน้อยวันละ ๓ คน ๕ คนอยู่อย่างนั้น เป็นอะไรก็
 ไม่รู้ณะ มักจะตายในสองวันสามวัน ถ้าเลยนั้นไปผ่านได้ เราไปภาวนาอยู่ในป่าเขาก็ไปเอา
 มา กุสลา ตกลงเลยเฝ้าป่าช้อยู่กันเลย พอ กุสลา คนนี้แล้วเอาคนนั้นมา กุสลา คนนี้มา กุ
 สลา เรามันไม่ได้ภาวนาที่ไหน มีแต่ กุสลา ธมฺมา อยู่ ก็เป็นภาวนาประเภทหนึ่ง แต่มันไม่
 ไกลชิดติดพันกับภาวนาโดยลำพังตนเอง นั่งเฝ้าป่าช้อยู่ อ้าว ขึ้นแล้วนะ นี่ละเห็นชัดๆ

เวลานั้นจิตกำลังเป็นธรรมจักรอยู่กับใครไม่ได้ นั่นก็อยู่องค์เดียว ดินภูเขา เขาก็ไป
 เอามากุสลาม่าเฝ้าป่าช้อยู่ พระแถวนั้นไม่ค่อยมี เราก็เลยจะตาย กุสลาไม่ได้ออกจากป่าช้อยู่
 อยู่กันละ ไหลเข้ามาแล้วไหลเข้ามา พอมาถึงบทเจ้าของ นั่งไม่นานรู้สึกยิบเย็บๆ เป็น
 เหมือนเสี้ยนเหมือนหนามแทงในอยู่นี้ ละเอียดเสียดก่อน ก็จิตมันอยู่นี้มันไม่ไปไหน ยิบนิด
 หนึ่งมันก็รู้ๆ รู้รวดเร็วมากนะ ยิบเย็บๆ เลยกลายเป็นเสี้ยนเป็นหนามขึ้นมา เลยกลายเป็น
 หอกเป็นหลาวขึ้นมาในตัวของเรา อ้าว โรคนั้นมันเป็นอย่างนั้นแล้วนะ ไปถามเขาดูเขา
 บอกตายเจ็บชดดอกเขาวางั้น ตาย เอ้ เราก็ชดอย่างนั้น อ้าวเรานี้ก็จะไปแบบเขา มันจะตาย
 แบบเขาหรือ มากุสลาเลยไม่กลับนะนี่ มันจะตายอยู่ในนี้

ก็เลยรีบบอกเขาเขาก็เห็นใจทันที โอ้ย ไม่ได้ละอาตมาเป็นแล้วนะนี่ เริ่มเป็นแล้ว
 อย่างที่เอากันมาเผาเนี่ย อาตมาเริ่มเป็นแล้ว เป็นอยู่ในที่นั่นนี่แหละ ชดดอกขึ้นมาแล้วเดี๋ยวนี้
 ให้อาตมาไป พอวางั้นเขาก็ปล่อยทันทีให้ไป ไปก็เข้าที่เลย เขาก็ร้อนใจยกกันมาอีกแหละ
 ไล่หนีหมดเลยนั้นเห็นใหม่ละ ไม่เอาใครมาเป็นเพื่อนเลย ไล่หนีหมดเลยไม่ให้ใครอยู่ เรา
 อยู่คนเดียว จะขึ้นเวทีละความหมายวางั้น ก็มันชดกันมาพอแล้ว ปรกติมันก็ขึ้นเวทีไม่ลง
 อันนี้ยิ่งข้าศึกใหญ่เข้ามาเนี่ยมันจะลงเวทีได้หรือ มันก็ต้องพืดกัน เอากันหนักเข้าๆ โถ ชด
 หมดนะ หายใจแรงไม่ได้ ถ้าสมมุติว่าเราจามนี้ โถ สลบไปนูนนะ มันแทงอยู่นี้ โถ เอาแล้ว
 หนักแล้ว ไปถึงที่เขาก็รู้มา ไล่หนีหมดไม่ให้ใครมาอยู่เลย เราจะอยู่คนเดียว

เอาละที่นี้ชดกันนะ ตั้งแต่หัวค่ำ ๖ ทุ่ม ชดกันอยู่นั้น ที่ว่ามันจะตายแบบนี้ นี่
 อันหนึ่งนะ อันหนึ่งมันแน่ใจของมัน คดีที่จะไป มันแน่ใจอยู่ นั่นถามใครเมื่อไรรู้อยู่นี้ นี่ถ้า
 เราตายเดี๋ยวนี้ยังไม่พ้น จะต้องค้างชั้นใดชั้นหนึ่ง พูดให้มันตรงศัพท์ตรงแสงเลยว่า
 สุตทาวาส ๕ ชั้นนั่นแหละ ชั้นใดชั้นหนึ่งจะอยู่ที่นั่นยังไม่ไปนิพพาน เวลานี้ยัง รู้อยู่ชัดๆ
 อย่างนี้ถามใครที่ไหน ปฏิบัติธรรมรู้ธรรมเห็นธรรมรู้กับใจตัวเอง หนักเข้าๆ ก็พิจารณา

เรื่องทุกขเวทนา มันมาเป็นห่วงเรื่องตายแล้วยังไม่อยากตาย คือว่าไม่อยากตายนี้ ถ้าตายนี้ มันจะค้าง มันจะไม่พุ่งทีเดียว ถ้ามันพุ่งแล้วไปเมื่อไรไปเถอะ มันกังวลกับเรื่องความตาย ยังไม่อยากตาย แล้วธรรมอันหนึ่งก็ผิงขึ้นมาเลย ท่านมากังวลอะไรกับเรื่องความเป็นความตายมันก็อยู่กับท่านแล้วว้างนั้นนะ นั่นเห็นไหมละ ท่านก็เคยพิจารณามาแล้วเรื่องทุกขเวทนา เหล่านี้ เวลาไปไหนหมด

เท่านั้นละนะ สะดุดใจปึงตั้งแต่คราวชัตอยู่บ้านนามน นั่งตลอดรุ่ง ๆ วิ่งถึงกันเลย ปล่อยหมดเลยเรื่องเป็นเรื่องตาย ชัดกันเลยทีเดียว นี่ละแก้ด้วยธรรมโอสถ ไม่มียานะเรา ไม่มีใครมาช่วยเรา เราไม่เอาอะไรทั้งนั้น พัดกันเลย เทียงคีนขับกันอยู่ในนั้นเอากันอยู่ในนั้น พอเทียงคีนแล้วค่อยสงบ ตอนนั้นมีนาฬิกาแล้วนะ ค่อยสงบลง สงบลงจนกระทั่งถึงว้างไปหมดเลย เอาละไม่ตาย เห็นชัดเจน นี่ละแก้กันได้ปัจจุบัน ที่พูดถึงว่าที่ว้างไม่อยากตาย คือตายแล้วมันจะค้างชั้นใดชั้นหนึ่ง พูดให้ชัด ๆ เลยสุทธาวาส ๕ ชั้นนั้นแหละ เป็นที่อยู่ของพระอนาคา มันอยู่ในชั้นนั้น ชั้นไหนก็ไม่อยากอยู่ ถ้าไม่ใช่นิพพาน นิพพานเมื่อไรได้ทั้งนั้นละ ตายเดี๋ยวนี้ก็ได้ถ้าถึงแล้วนะ นี่ยังไม่ถึงจึงเป็นห่วงเป็นใย

ธรรมะท่านก็ผางขึ้นมาเลย เป็นห่วงอะไรกับความ เป็นความตาย มันก็อยู่กับท่านแล้วนี่นะ นั่นเห็นไหม ท่านเคยพุดมาแล้วไม่ใช่หรือเรื่องเหล่านี้ เหล่านี้ไปไหนหมด พอว่าอย่างนั้นก็ปูปเดียว หันปึงเข้าก็ชัดกันเลย ๖ ทุ่ม กว่าสว่างจ้าไปหมด โรคนี้หายปัจจุบันเลยนะ ไม่มีเลย นั่นเห็นไหม ที่มันเสียดมันแทงหายหมดเลยไม่มีเหลือ นี่ละธรรมโอสถแก้ตัวเอง สกุกตวา พุทฺธรัตนํ ธมฺมรัตนํ สงฺฆรัตนํ โอสถํ อุตฺตมํ วรํ ท่านแสดงไว้เห็นประจักษ์ เราเอามาใช้ได้ผลในตัวของเรา นี่ไม่มีใครใช้นะ จามพิกกี้วังหาหมอ ๆ ไม่ได้วิงหา อรรหาธรรมเพื่อแก้ตัวเอง นี่แก้อย่างนั้นมาแล้ว

นี่พูดถึงเรื่องความเป็นห่วง มันแน่ของมันอยู่อย่างนั้น ตายแล้วจะไม่ไปไหน อยู่ใน ๕ ชั้นนี้ละ จะไปชั้นใด ๆ มันรู้ของมันอยู่แล้ว ยังไม่ถึง ไม่ถึงจุดไม่อยากอยู่ ถ้าตายเวลานี้จะอยู่ตรงนั้น ๆ แน่ะใครมาบอก มันรู้ที่อยู่ในจิตนี้แล้ว ชั้นสุทธาวาสมีหรือไม่มี ฟิงซิท่านทั้งหลาย ประจักษ์อยู่ในหัวใจนี้แล้ว ไม่มีใครมาบอกนะมันรู้ของมันอยู่ที่นี่ ถ้าตายเวลานี้จะอยู่ชั้นนั้น ๆ นั้น ไม่อยู่ ชั้นไหนก็ไม่อยู่ ถ้าถึงนิพพานแล้วไปเดี๋ยวนี้ก็ได้ไม่ขัดข้อง เวลานี้ยังไม่อยากไปมันจะค้าง ค้างวันหนึ่งคืนหนึ่งไม่อยากค้าง ถ้าไม่ถึงนิพพานไม่อยากค้าง จึงว่าชัดกันใหญ่ อันนั้นออกขาดสะบั้นลงไป ทีนี้ก้าวเดินต่อไป

นี่เราพูดถึงเรื่องจิตมันแน่อยู่ในจิตนะ ตายแล้วจะไปไหน ๆ ไม่ต้องบอกใคร มันรู้ชัดเจนทีเดียว จะไปทางตีนั้นแหละแต่มันจะค้าง ไม่เอา จึงว่าห่วงใยเรื่องเป็นเรื่องตายยังไม่อยากตาย ธรรมะท่านก็ผางขึ้นมาเลย มากะตุกอย่างแรง มันก็หลบปูปแล้วหมุนตัวเลย เป็นอย่างงั้นนะ ให้พิจารณาทางจิตใจมันถึงชัดเจน ไม่หาใครมาเป็นพยานละ ถ้าลงเป็นใน

ใจแล้ว ไม่มีใครมาเป็นพยาน ชัดเจนขนาดนั้นละ ไม่สนใจที่จะหาใครเป็นพยานอันนี้จำ
ขึ้นมาไม่รู้ชัดเจนๆ สนุกทูลูโกๆ จากนั้นก็กลับมา พอกลับมาจากนั้น นี้เรียกว่าธรรมจักร
หมุนตลอด กลับมาก็ขึ้นวัดดอยคราวนี้ไปปลงกันที่นั่น มาจากโน้นก็ขึ้นวัดดอย นั่นละเสร็จ
สิ้นกันเวลานั้น เรื่องราวทั้งหลายหมดโดยประการทั้งปวง เรียนโลกจบ เรียนธรรมจบบน
เขาลูกนั้น

จากนั้นมาแล้วไม่สนใจกับอะไร โลกมากขนาดไหนเรียนจบหมด ใครจะเรียน
ดอกเตอร์ดอกแต่อย่าเอามาอวด นั่นเห็นไหม ธรรมจำขึ้นมาครอบหมดเลย เรียนมาชั้น
ไหนก็ชั้นเถอะนะไม่เห็นธรรมไปได้ ถ้ารู้ธรรมแล้วหายห่วงๆ รู้โลกเพิ่มห่วงเพิ่มใยเพิ่มยุ่ง
เหยิงวุ่นวายนะ ถ้ารู้ธรรมแล้วปล่อยออกๆ สลัด เรียนโลกจบเรียนธรรมจบหายห่วง โดย
ประการทั้งปวง หมดไม่มีอะไร ทุกข์แม้เม็ดหินเม็ดทรายไม่มีในใจที่สิ้นกิเลสไปแล้ว กิเลส
เป็นตัวสร้างเหตุ เกิดความขัดข้องมากน้อยตามที่มันมี พออันนี้สิ้นสุดลงไปแล้วทุกข์หมด
โดยประการทั้งปวง

เรื่องจิตของท่านตั้งแต่วันกิเลสขาดสะบั้นทุกข์จะไม่มีเลย เท่าเม็ดหินเม็ดทรายก็ไม่
มี มีแต่เรื่องธาตุเรื่องขันธ์เป็นธรรมดา เจ็บท้องปวดหัวอย่างที่เรเห็นนี่ละ เป็นแต่เพียงว่า
ไม่เข้าถึงจิต มันหากเป็นของมันเองก็รู้จักอยู่ แต่ถ้าหากว่าจิตยังมีอะไรอยู่แล้ว ร่างกายนี้
เป็นเล็กน้อยนะ ไปทุกข์อยู่ในจิตมากกว่ากัน เลยกลายเป็นโรคภายในจิตมากกว่าโรค
ภายนอกอันนั้น โรคภายในจิตไม่มีหมดโดยสิ้นเชิง อันนี้มันก็ตื่นของมันไปอย่างนั้น รักษา
ได้ก็รักษาไป รักษาไม่ได้ทิ้งป๊วะไปเลย ยากอะไร นี่ละการปฏิบัติธรรม ให้ท่านทั้งหลาย
ปฏิบัติ ธรรมะพระพุทธเจ้าสดๆ ร้อนนะ อย่ามาแบกคัมภีร์อยู่เฉยๆ เป็นหนอนแทะ
กระดาศไม่เกิดประโยชน์อะไร

ครั้นเรียนแบกคัมภีร์มาแล้วก็มาถือทิฐิมานะว่าตัวเรียนชั้นสูงๆ สูงอะไรมีแต่แบก
กิเลสทั้งนั้น ทิฐิมานะความสำคัญตนเป็นกิเลสทั้งหมด เรียนธรรมถ้าไม่ปฏิบัติธรรม ถ้า
ปฏิบัติธรรมเรียนเท่าไรเปิดออกๆ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ถ่วงๆ ปล่อยออกๆ พุงเลย หมด นี่
ละเรียนธรรมเป็นอย่างนั้นนะ ต่างกันมาก นี่เราจนจะตายก็ยิ่งเปิดออกๆ ให้ท่านทั้งหลาย
ได้ฟังเสียนะ คำพูดเหล่านี้ท่านทั้งหลายได้ยินที่ไหนบ้างไหม ไม่ว่าเราอวดไม่อวดละ เอา
ความจริงมาพูด นี่มันจำอยู่หัวใจมันพูดได้หมด นอกจากไม่พูดเท่านั้น ถ้าควรจะออกนี้จะ
ออกทันทีๆ เลย จำอยู่หมดแล้ว ชัดข้องที่ตรงไหน โลกธาตุนี้ข้ามไปหมดแล้ว เอาอะไรมา
ขัดข้องวะ นั้น

ถ้าหากถามมา เอ้า ถามมา ถ้างวลว่าเอ้าถามมาจะตอบผางทันทีเลยนะนั่น มัน
เตรียมพร้อมแล้ว พับมาป๊วะเลยทันทีๆ ถ้าไม่ควรตอบดิ่งก็ไม่ออกนะ ความเหมาะสม
ความสมควรอยู่กับธรรมทั้งนั้น เหมาะสมที่จะออกขนาดไหนออกเองๆ นี่ละธรรมภายใน

ใจ ธรรมพระพุทธรเจ้า เรียนธรรมจบเรียนโลกจบ จบที่หัวใจนะ ถ้าลงหัวใจจบแล้วจบหมด หายห่วงทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้เป็น สุนฺญโต โลกก็ ว่างไปหมด ไม่มีอะไรมาผ่านหัวใจได้เลย นี่เรียกว่าใจข้ามแล้ว ให้พากันตั้งใจปฏิบัติบ้างนะทุกคนมา มีแต่เที่ยวเพลิดเที่ยวเพลิน เชื้อทางหูทางตา วันหนึ่งได้ดูนั่นดูนี่ก็เอา วันนี้ไปดูนั่นไปดูนี่ชมนั่นชมนี้ ทางนี้มันหนูนอก ไม่ได้ดูไม่เห็นนี่อยู่ไม่ได้นะ มันดันกิเลสตัวนี้ นี่เราไม่เห็นเห็นแต่มันดัน ดันออกไปอยากรู้ อยากเห็นอยากอะไร มันก็ไปตามเรื่องตามราวดีดดินไปอย่างงั้น เมื่อธรรมมีแล้ว สกัตกก็เลยทันที ดูหาอะไร ตั้งแต่วันเกิดดูมาแล้วได้อะไร ฟังมาแล้วได้อะไร มันสกัตกกันทันที ๆ อยู่ธรรมดาไม่มีอะไรเข้ามาทวน แสนสบายอยู่ตรงนั้น ท่านว่าอย่างนั้น ให้พากัน จำเอา เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz